

JOŽEF
BRANDT:
NA PAŠI.

SAMA.

Povest. — Spisal F. S. Finžgar.

(Dalje.)

XIII.

ho, moška je ta! Ali ste šli na uro gledat?"

Tako je pozdravil Bresta Smrekar, ki se je po večerji vrnil iz Strniških gozdov in stopil v obednico.

Bresta tak pozdrav ni kar nič zbudel. Vstal je, se poklonil Smrekarju in mu segel v roko.

„Pozdravljeni!“ je rekel Štefan in mu stisnil roko.

„Počakajte, da se umijem. Nocoj ga vsekava!“

Nato je obesil od dežja izprani klobuk na kljuko, slekel zelenkasti suknjič, ki je bil ves lisast od smolnih madežev.

Žena mu je pomagala, Viktor je stopil predenj in ga vprašal:

„Ata, si kaj prinesel?“

„Ná,“ se je zasmel Smrekar in pobožal s smolnatimi rokami sina po obeh licih.

Viktorju niso ugajale raskave in klejaste dlani očetove. Zato je z obema rokama prijel očeta za pestmi, da bi se rešil. Oče ga je pa dvignil kvišku prav pod strop ter ga podržal v višavi.

„Otrok, zapomni! Več oče ne more prinesiti sinu, kakor če mu prinese takele trudne in delovne roke. Zapomniš?“

Viktor je iztegnil roke po očetovih brkih, jih krepko prijel in ga poljubil.

„Tako je prav,“ je rekel oče in postavil fanta na tla.

Glas mu je bil mehak in se je skoro tresel.

„Gospodična,“ je izpregovoril po kratkem molku Brest, ki je sedel sam z Aleno pri mizi. Smrekarica je šla po večerjo, Viktor se je prijel očetove roke in skakal za njim iz obednice.

„Gospodična, tak prizor me gane, tako gane, da bi bil sedaj najrajši v samoti kje in bi sanjaril.“

„Tudi mene! Ali drugod bi me morda bolj, kakor tukaj.“

„Tako? Zakaj?“ je vprašal Brest zategnjeno.

„Ah, ta Smrekar!“

Alena je obrnila glavo proti steni, jo podprla z dlanjo, da je zakrila lice pred Brestom, ki je videl samo njene krasne lase, na katere je plula luč izpod stropa.

„Gospodična Alena, kaj Vam je! Iz Vaše besede doni bolešt!“